

проартикулювати найзагальніші координати й аспекти аналізу тих чи тих літературних явищ, випрацювати загальноприйняті робочі дефініції ключових, опорних літературознавчих понять (жанр, стиль, напрям, течія тощо), розробити типові модулі логіки викладу в кожному з томів (звичайно, ці модулі в кожному конкретному випадку можуть варіюватися й модифікуватися відповідно до специфіки матеріалу). Не йдеться про повну уніфікацію — лишень про координацію інтелектуальних зусиль дослідників і кодифікацію їх наукової метамови. Без цього різнобій термінів, довільний порядок викладу, хаос надінтерпретацій — неунікні проблеми, вирішення яких ляже на плечі наукових редакторів томів. Тож їх пріоритетне завдання — умілою, “мисливою” рукою провести переповнений розмаїттям персоналій та універсальї ковчег нової історії українського письменства між Сциллою історизму (продукту методологічного монізму) та Харибдою еkleктизму (доведеного до абсурду методологічного плюралізму).

Зрештою, історія літератури має бути такою, яким повинен бути справжній літературознавець, учений, людина загалом. Себто правдивою, чесною, розумною та цікавою. І вона такою — вірю — буде. Але тільки в тому разі, якщо такими будуть її автори. Бо історіописання — це також творчість, і її онтологічне осердя — також особистість творця.

Наші презентації

КРИТИКА. — 2006. — Ч. 3.

Всеволод Речичкий розмірковує про чергову конституційну (вона ж “політична, парламентська, урядова”) кризу в Україні початку 2006 року. Борис Дубін, аналізуючи симулятивну владу й церемоніальну політику в сучасній Росії, доходить висновку про “безсилля та безвідповідальність влади, догдливість або параліч еліт, страх і ксенофобію маси”. Андрій Заярнюк з’ясовує особливості побутування радянської спадщини в сучасній суспільній свідомості. Леонід Зашкільняк висвітлює образ Польщі й поляків у новітніх підручниках з історії України, а Владзімеж Менджецький — образ України й українців у польських підручниках з географії та історії. Андрій Портнов привертає увагу до рівня української історіографії та проблем реформування вітчизняної гуманітарної науки. Олег Коцарев порівнює кінофільм Дзиги Вертова “Людина з кіноапаратом” і виставу Андрія Жолдака “Місяць кохання”. Оля Гнатюк інформує про польські переклади творів українських письменників. Про причини звернення до українського матеріалу розповідають перекладачі Клавдія Дате (Німеччина), Рената Руснак (Польща), Анна Бражкіна (Росія) і Вірляна Ткач (США). Юрко Прохасько з’ясовує сенс перекладацького мистецтва в українській та інших культурах. Остап Сливинський друкує есей про Харків і лірику С.Жадана. Андрей Хадановіч роздумує про статус білоруського поета. Друкується добірка листів з приводу рецензій і анотацій у попередніх числах “Критики”. Дзвінка Матіяш подає посмертну згадку про польського поета Яна Твардовського.

